

Горана Баланчевић

ОГВОЖЂЕНА

За моју мајку Гордану

ГОРАНА БАЛАНЧЕВИЋ, рођена 30. 01. 1988. У Краљеву. Након Гимназије у Краљеву 2007. уписује Факултет драмских уметности у Београду, смер – драматургија.

У децембру 2009. на Радио Београду премијерно је изведена радио драматизација *Они* истоимене приповетке Боре Станковића у режији Саше Латиновића. Исте године кратка прича *Уклеши рецејџи за свилене бомбоне* добила је специјалну награду Олимпијаде Општине Палилула.

2010. сценарио за Радост Европе под називом *Књиџе су њрозор у свейи* добио је прву награду на конкурс; реализација се одиграла у Сава Центру у режији Ђурђе Тешић. У школској 2009/2010. стипендиста Републичке фондације за развој научног и уметничког подмлатка.

У школској 2010/2011. год. стипендиста “Доситеје” – Фонда за младе таленте Републике Србије, као један од 1000 најбољих студената Србије. 2011. – дипломирала драмом *Озвожђена* на предмету позоришна и радио драматургија и сценаријем за дугометражни играни филм *Лана у граду чуда* на предмету филмска и телевизијска драматургија. Прошла је први круг на интернационалном конкурс презентација стваралаштва за жене драмске писце Riksteatern у Стокхолму.

Тренутно ради на својој првој збирци прича *Дробљење*. Поред позоришних, радио драма и сценарија, пише и приче и песме.

Интересовања: Језици, музика, фотографија, алтернативна историја – драма о Јелисавети Берман *Маказе Јелисаветије Берман* прве српске костимографкиње у театру Јоакима Вујића; *Усион и њад браће Лимијер или њрка мишева у карџонској куџији*, сценарио за биографски филм *Писма за џосџодина Мокрањца*.

Када не пише, вози ролере, пева, дизајнира одећу и смишља нове приче.

Горана БАЛАНЧЕВИЋ

ОГВОЖЂЕНА

ЛИЦА

Деца прошлости:

ВЕСЕЛА Јовановић – 50, службеница запослена на железници у провинцији, самохрана мајка двоје деце, по потреби: куvariца, магационерка, скретничар, чистачица (Баба Сера) и особа без посла – штрајкач крај пруге.

ДРАГАН – 50, Веселин љубавни партнер, пријатељ, машиновођа.

Деца садашњости:

САЊА – 22, Веселина старија ћерка, апсолвент дириговања на Музичкој академији у Београду, диригент аматерског хора “Маторе керуше”.

НИНА – 17, Веселина млађа ћерка, кафанска певачица, некадашња радница – шегрт у козметичком салону.

Деца будућности:

ДЕЧАК – 8, ДЕВОЈЧИЦА – 8; њих двоје су становници крај пруге.

Радници на железници:

РАДНИЦА – 50, Веселина колегиница у канцеларији

МИТРА – 60, куварица

ЈОВА – 70, скретничар

СОБОДАНКА – СЛОБА, 53 – магационерка

ХРИСТИНА – 56, чистачица

ШЕФ – 36

ШЕФ НАД ШЕФОМ – 46, они изгледају или су одевени као близанци, увек се заједно појављују

Радници на железници представљају и хор баба као и хор штрајкача крај пруге (осим шефова).

Радња се дешава овде и данас. У овој земљи и у овом времену.
У једном граду у провинцији.

ПРОЛОГ
Ми се само играмо

Травњак крај њруге. Ту се налази једна сѝара локомотива која очиљедно већ дуљо није у функцији. Исѝред локомотиве је камен који изиљрава сѝо за иљру. Дечак седи на сѝоличници ослоњен на камен, ѓледа у неке ѝаѝире и смеје се. Девојчица ѓа ѝосмаѝра са локомотиве носећи луѝку – бебу у наручју, сѝару луѝку најрављену од разних маѝеријала – криа, ѝласѝишке, ѓуме, луѝка је одвраѝна, али је Девојчица воли. Деца су све време разиљрана, уживају у иљри.

ДЕВОЈЧИЦА: Ништа овде није смешно. Па шта се онда смејеш, среће ти, несрећо?

ДЕЧАК: Сकोчила је, срећо, скочила! Рата за отплату шупице!

ДЕВОЈЧИЦА: О па то треба прославити! То је срећа, несрећо, радуј се! Зар нам није лепа? И точкове има. Јака је, гвоздена, романтична... О Оваквој шупи маштала сам целог живота!

Крећу да славе једући маслачке, али им славље ѝрекида беба. Девојчица дрмуса бебу.

ДЕВОЈЧИЦА: Не дери се! Ето, несрећо, твоје дете је прави партибрејкер!

ДЕЧАК: То дете је наше, срећо. Наш син. Јединац. Наследник.

ДЕВОЈЧИЦА: Да не би можда хтео обданиште? Нема места, несрећо. И ово једно је много. Тежак је живот. Све чемер и јад.

ДЕЧАК: Знаш, срећо, знам. Целог века на то ме подсељаш. Кроз шта смо прошли и шта нас све чека.
(Само иѝио Девојчица крене да ѝрича)
Прошли смо кроз ограњ, а Пакао нас чека, ено баш тамо, иза оног ћошка. Раширених руку. ЗНАМ!

ДЕВОЈЧИЦА: Пст! Да ћутиш! То је тајна! Нико не сме да зна! Држи, несрећо, језик за зубима!

Иљра се ѝрекида. Девојчица осѝавља луѝку и седа ѝоред дечака.

ДЕВОЈЧИЦА: (Сонљ)
Знаш, несрећо
Не могу да спавам
Кад се ноћ спусти

- (Дечак ћуџи)
кад се ноћ спусти
да заспим
ја одбијам!
- ДЕЧАК: (Сонџ)
Ни мени сан већ дуго
Не долази на очи
Недостаје му писак
Локомотиве
Сасвим сам сигуран
Да преча посла има
- ДЕВОЈЧИЦА: Госпођа Локомотива, умрла је
без фрке, халабуке – само је отишла.
- ДЕЧАК: Развела се од мужа – Господина Воза
А кад је “последњи воз” за срећан живот хватала
Није о растанку ни помишљала.
- ДЕВОЈЧИЦА: И оставила је
И Децу своју
Да лутају, да луњају
Свуда овуда
(Маие рукама)
К’о кучићи покисли, та Покварена Госпођа Локо-
мотива
(Показује џрсџом на локомотиву и суди јој, нај-
сџрашњије, цвили)
Ав, ав, аууууу... – Крај сонга.
- ДЕЧАК (Шџиџа је за раме)
Хеј, закаснићемо у школу, пусти њих сад!
- ДЕВОЈЧИЦА: Лажеш, несрећо! Учитељи још штрајкују.
- ДЕЧАК: Срећом.
- ДЕВОЈЧИЦА: И, шта ћемо сад?
- ДЕЧАК: Исто што и маме и тате. Да правимо куле од карата!
- ДЕЧАК И
ДЕВОЈЧИЦА: У ваздуху! УРАААААА!
- Скачући одлазе са сцене.

КРАЈ ПРОЛОГА

Сцена 1.
МУВЕ

Канцеларија/блађајна на железници. Удаљена галама Дечака и Девочице. Весела и Радица, у униформама службеница са железнице (шамно њавим и сјрогим), седе за својим уредно сређеним сјоловима. Радица листја неки женски магазин, Весела зуре у једну њачку и луйка ѡрсјима ѡ сјолу. Посјане су. Кроз ѡрозор се види ѡразна ѡружа. Леј муве. Весела и Радица ѡрајте леј муве, једне ѡа друе, ѡа ѡреће. Зајим само седе и ѡује. Појјуна, језива ѡишина. Радица се ѡрза, ѡодиче сјаринску слушалицу ѡелефона, а он не звони.

РАДИЦА: (Изнађена)
Хало?!

Сјуиша слушалицу. Леј муве. Весела се удара до образу да ухваји муву, окреће се бесно свуда око себе “хваја их” у леју, али ничеј нема. Ђује, ѡледају се. Радица осјавља магазин, ѡрајте леј муве, Весела даје знак Радици да је удари магазином, Радица ѡромаши. Уздише. Узима друе магазин, чийа. Ђује. Дуа ѡауза, леј мува, ѡосјаје иришјино. Весела усјаје, јури муве, замахује фасциклом. Радица се ојеј ѡрза, диче слушалицу.

РАДИЦА: Да?
(Сјуиша је)
Опет ми се учинило.

Весела слеже раменима, “ловачким” ходом ѡлако ѡриближава зиду и снажно замахује.

ВЕСЕЛА: (Радосно)
Моја си!
(Гледа у фасциклу)
Побеже ми.

Враћа се на месјо, ојеј ѡишина. Мув лејте, хвајају их и левим и десним рукама, Весела усјева да ухваји једну и скаче ѡо њој)

РАДИЦА: Убила си, Весела. Коначно.

ВЕСЕЛА: Од јутрос педесет сам их промашила. Живце ми искидаше. Види.

РАДИЦА: (Вриши)
Црна Весела, то је лептир! Није мува, није мува!

ВЕСЕЛА: Лептир или мува – свеједно. Немају они овде шта лепо да виде.
(Баца лејиша кроз ѡрозор)

- РАДИЦА: Овај лептир живи само један дан!
- ВЕСЕЛА: А ми овде умиремо већ пуне три године. Драга моја Радице. И Ко нас жали, питам ја тебе? Нико, драга моја, НИКО.
- РАДИЦА: Ја не разумем зашта се ти буниш. Жива си, здрава си, ниси на улици – а
(Покушава на броји на *џрсџе* – *Јен*, два, *џри*, *четџири*... али мноџо има да се броји)
– многи јесу.
- ВЕСЕЛА: (Сонџ)
Пробуди се, Жено
Има ли ово смисла?
Све стоји у месту
Ништа се не помера
Шта смо ми? Ко смо ми?
Куда све ово иде?
Где се крије тај наш Живот?
Мука ми је да се играм жмурке са њим.
- РАДИЦА: Ти кривиш ЊИХ, к’о да од тога има неке вајде.
- ВЕСЕЛА: Све њих, заједно! Ти би то требало мало боље да знаш. Али ћутиш.
- РАДИЦА: Ћутим и ћутаћу. И знаш, боље би ти било да у синдикат наш уђеш. Треба да мислиш на своју децу, Весела. Ми ти сви желимо добродошлицу, цела фирма.
- ВЕСЕЛА: (Бесна)
Ја. Нећу. Да. Уђем. Ни у какав синдикат! Ја нећу да седим и крадем туђе паре. Ја хоћу да радим, оно што треба да радим! Било шта! Само да радим!
- ВЕСЕЛА: (Сонџ)
Сваки дан
Мој Драган
Стоји
У месту, као кип
Сваког дана
Ми
Устајемо у цик зоре и долазимо овде
Да се гушимо.
За шта, питам се ја? За шта!
За тричавих двадесет и пех хиљада?!
Свака три месеца! Зар није тако? О, да.

За седење
и турпијање ноктију?
О какав је ово живот
Хоће ли ми ико рећи
О, о то је онај оловни, гвоздени, наш
живот...

Телефон звони, оне се обе њр̄гну.

ВЕСЕЛА: Неко стварно зове! Хало?! Добар дан и вама. Да резервишете? Нећете моћи... Да, има места. Не, нема возова. Да, има реда возње. Не, нема реда. Када ће кренути? Не зна се... Рекла бих – никада. Ништа ништа, ништа ништа. Хвала Вама на позиву.
(*Весела сјушића слушалицу*)
Неко хоће да путује.

РАДИЦА: Где?

ВЕСЕЛА: Зар је битно? Нигде се се не може.

Сцена 2.
УМЕТНОСТ

Месна заједница. Сањина проба. Сања и Бабе: Митра, Христина, Слоба, Нина, Шеф, Јова, Шеф над шефом, Радица, Весела, Драган. Сивејенице – хорска сцена је празна. Сала је излејљена постерима извесног полиичара, који је организовао друшћивени живоћи у месној заједници. Бабе сћоје исћред сћејенишћиа окружујући Сању. (На почейћу, све бабе делују као фине, ућлаћене, беоћрадске даме...)

БАБА

МИТРА: Драга Сањице, да ти, дете, знаш колико је нама Он улепшао живот!

САЊА: *(Насмејана, или се бар ћируди)*
Наравно, наравно.

БАБА

НИНА: Немаш појма! Тог човека треба у звезде да окујемо!

САЊА: Па, окујте га.

БАБА

ХРИСТИНА: Па и хоћемо. И има да гласамо за њега! Све до једне!

БАБА

РАДИЦА: Никад ми пре нисмо ни певале ни играле заједно.

БАБА

ВЕСЕЛА: Ни картале се ни ћаскале ни ништа. Није било никаквог живота у овој месној заједници. Гледале смо једне друге преко тераса и то је било све.

САЊА: Верујем.

БАБА

ЈОВА: И само да знаш да ће он чак и доћи да нас чује!

БАБА ШЕФ

НАД ШЕФОМ: Обећао је, а Он испуњава обећања! Зато та приредба Мора бити... Долична њему!

САЊА: По први пут. Крајње време би било да вас посети, зар не?

БАБА

СЛОБА: Чим проћу избори.

САЊА: Надајмо се.

БАБА

ВЕСЕЛА: После Тита, Он је тај!

СВЕ БАБЕ: Тако је!
(*Тајшу, дивљају*)

БАБА

ХРИСТИНА: А хоћеш ли и ти, слаткице, дати свој глас правом хероју?

САЊА: Не верујем ја у хероје.

БАБА

МИТРА: Ништа ову децу данас не занима. Без љутње, пиле.

БАБА ЈОВА: Гласање је њима последња рупа на свирали.

БАБА

РАДИЦА: И не треба да гласају, па да нам буде лоше. Немој да те ово увреди, мицо.

БАБА

ВЕСЕЛА: Тај човек једини мисли на нас, другима је стало само до фотеље!

БАБА НИНА: Мени није јасно како то остали не схватају. Ко ме верују ти људи?!

БАБА

ДРАГАН: А, драга наша Сањице, како су твоји код куће? Је ли кажу да им недостајеш?

САЊА: Кући нисам ишла три месеца.

Бабе се хвањају за ѓруди – Три?

БАБА

МИТРА: Али ти имаш режијску карту-попусницу, зар не?

САЊА: Имам. Могу да путујем за сто динара. Чак. Али возови не иду.

БАБА ЈОВА: Па што онда не би ишла аутобусом? Није комфоран као воз, ал' – брже се стиже!

БАБА НИНА: Гре'ота је да не идеш!

САЊА: Да, у праву сте.

БАБА

СЛОБА: И запамти, парице ћемо ти дати ми , твоје баке! Хонорар унапред! Породица је најважнија!

Сања клима главом.

САЊА: Него, хајде да се распевамо!
(Бабе се поспројавају, распевавање – Ми мо ми мо ми. Пред њима стоји Сања, са диригентском палицом у десној руци)
 Хоћемо ли почети?

Бабе изводе “Изнад дуге” римејк Беби Дол, али врло лоше, крештаво и нимало талентовано и не праће Сањину палицу.

САЊА: Тише, тише, пиано...
Умишавају се па поново крешће.

БАБА

ХРИСТИНА: Сањице, да те питамо... Можда данас није наш дан...

БАБА ШЕФ: Али смо мислиле, да те не бисмо мучиле ту...

БАБА

РАДИЦА: А жао би нам било, па смо дошле на идеју да...

БАБА ШЕФ

НАД ШЕФОМ: Да ми ипак данас радимо онако како најбоље знамо.
 Ммм?

БАБА

ВЕСЕЛА: Ми смо ипак старе... Имај срца према јадним бакама...

САЊА: Како год желите!

Бабе се радују, ајлаудирају, добацују: Хвала ти, Сањице, мезимице наша и почину да ЛАЈУ мелодију исте песме!!! Сања диже палицу и расејано маше, стоји као укојана у земљу, понижена, Сања сиушти палицу и окреће им леђа. Док једна прича остале умишаније лају.

БАБА

МИТРА: *(Делује као учитељица у пензији)*
 Напусти тај штрокави, смрдљиви студентски дом!

БАБА

ХРИСТИНА: *(Плачљиви глас, слине, марамица)*
 То није место за добру девојчицу као што си ти, слатко дете!

БАБА ЈОВА: *(Кафански глас)*
 Теби треба нека... пристојна ћелија... Мислим собица.

БАБА

СЛОБА: *(Пушачки кашаљ)*
 Што ја имам сутерен, баш за тебе...
(Љуби своје прсте да би показала како подрум може бити сладак)
 К'о бомбона је!

БАБА ШЕФ

НАД ШЕФОМ: (*Глас класичног макроа*)

А мој ти је још слађи... Има мало мање влаге и
можда мало мање светла, атмосфера је битна, рекла
би', па ако имаш неког дечкића...

БАБА

РАДИЦА: (*Сладуњав ѓлас*)

А што ти ја имам удобан кауч, очи би ти испале да га
видиш. А још кад би села, не би се дигла више никад.
Кауч је у мојој соби... Али, уверавам те – Мене ни
приметити нећеш. Не хрчем, не причам, мирна сам
к'о бубица.

БАБА

ВЕСЕЛА: (*Поџиче из Лесковца*)

Моје поткровље кад ви'ш, памет ће ти стане, ма-
лечка. То ти је тако уређено, намештено...

БАБА

ДРАГАН: (*Беоџрађанка са великим словом Б*)

Само ћеш често ударати у плафон! Младом бићу до-
вољан је и шпајз. Да избацим неке тегле и као бог је!

БАБА НИНА (*Свађалица, шумадијски акценатај*)

А ја ћу ти издам каду. Мени не треба, ја се не купам.
Велика је, удобна, За 50 евра ето ти је – К'о да сам
ти је поклонила.

БАБЕ:

(*Цез мелодија*)

Размислиииии, ав ав, размислииии. Знамо да то же-
лиш, Ав ав ав... аууу...

*Сања их ѓледа, оне лају, цвркуџаво и џолејно. И џако и одлазе са
сцене. Сања вади џаре из џеја и баца их у ваздух.*

САЊА: (*Сонџ*)

Бабе. Продане душе

Маторе керуше

Желите ли мој бубрег

Моју унуку, моју част?!

(*Байски смех*)

Ма Нема проблема, све је на продају!

(*Сажалјиво*)

Је л' се то неко бунџ? Ооо.

Једна капљица пада у шољицу

Збогом вољени мужу, Увек ћу те волети

(*Брише марамицом сузицу*)

Довиђења, драги комшија!
(*Маише весело*)
Иди дођавола, поштару!
(*Невини смешак*)
Све за паре.
Сви људи – на продају.
Удобне собице
За разне марљиве проституткице, лопове
А зашто не и студенте?
И “тражи се тај и тај” зверке
Такође су у игри
(*Трља њрсџе*)
Све за паре. Да. Све за паре.
И све ми се чини да траћим
(*Маише њалицом*)
Своје време машући
Маторим, олињалим, поквареним керушама!
(*Брзо као да је на њројесџу*)
Господин Политичар обећава
А шта би друго?
Куле и градове
За Маторе Керуше
Оне кажу:
Лепу њушку има
Лепо се кези
Сигурно ће нам бити
Јако лепо ПОД ЊИМ
(*Сања ѓледа ѓоре, њомало уздише*)
(*Тихо*)
У овом великом, великом граду
Мом граду снова
Ја сам научила једну врло битну
Ствар.
(*Краћа њауза*)
Сада знам како да дишем
Међу свим овим људима
Које бих најрадије
Задавила.
А за сада
(*И до сада*)
Само лајем
Ав, ав, ав.
Ав.

Сцена 3.
ДИНГ ДОНГ

Веселин сѿан. Она седи за машином за шивење на којој је шља-ишѿећа, кичасѿа хаљина с анимал дезеном. Не шије, већ одсеца ѿоследњи конац. Нина седи исѿред шѿелевизора, буљи у њеѿа, ѿон је уѿишшан. Сања седи за сѿолом и ѿишо једе. На ѿрозорима нема завеса, на ѿолицама књиѿе, неке фале, у уѿлу шѿелевизор, на зидовима слике, ѿу је и креветѿ, две сѿолице, сѿо, шѿеѿиха нема, на ѿоду је Сањина велика ѿуѿина. Звоно на враѿима.

ВЕСЕЛА,
САЊА

и НИНА: (Јако ѿишо, шайаѿом)
Динг-донг.

Мушки и женски ѿласови – иза сцене: Весела! Не можеш вечно да се кријеш! Весела и усѿаје и долази до враѿа.

ВЕСЕЛА: Нисам код куће! Оставите ме на миру!

Све ѿри ѿоново: Динѿ-донѿ. Женски ѿлас: Пријавићемо ѿе Полицији!

ВЕСЕЛА: Шта чекате?!

Звуци несѿају. Нина усѿаје, долази до мајке и вади новац из златне ѿорбице.

НИНА: Колико им дугујеш?

ВЕСЕЛА: Не требају ми твоје паре, малена, хвала.

НИНА: Ово је плата из козметичког, закаснила. Није из кафане! Мама.

ВЕСЕЛА: Треба теби. За кирију.

НИНА: (Сонѿ. Цез мелодија)
Не треба мени ништа
Мама
Мени треба једна возна карта
(Одсуѿно)
у једном правцу
До Београда
(Весело)
Па да тамо покажем шта знам
Мама
Да певам
Да певам ѿубавне песме – Ја!

(Озбиљно)
 Али не у кафани, мама
 Не да ме се стидите
 (Полејно, заводљиво)
 Већ на телевизији
 Као права певачица
 Па да сви кажу
 То је она мала Нина
 Газда каже
 Биће и тога
 Седамнаест година имаш
 Ђеро
 Живот је пред тобом
 Кад школу нисам хтела
 Ето ми песме, мама
 Седамнаест година имам
 Млада сам
 Има времена
 (Шайџом)
 Мама.

САЊА: Хм, Београд – Недостижни сан.

НИНА: (Сонџ)
 Кажеш ми да не идем?
 Е па и ја имам снове
 Секо
 И шта па тебе то брига
 Кад ме ти зовеш
 Да питаш
 Треба ли ми шљокица
 Или који це-де
 Или можда перика
 Или мами нешто
 Три месеца
 Ниси долазила
 Због свог
 Дивног хора
 Све паре теби се шаљу
 Да не будеш
 Гладна Жедна
 Гола Боса
 И без крова над главом
 Јер ти ћеш бити ВЕЛИКА УМЕТНИЦА

- Понос наше куће
Града
Земље
А ми нека цркнемо.
- САЊА: *(Седа до ње)*
И треба да одеш. Одавде. Знаш, тамо имаш разне аудиције. На једној мораш да прођеш. Имаш добар глас.
- НИНА: Једва чекам!
(Весела им се придружује)
Имам осећај да ће неко тамо да баци око на мене. И онда – збогом кафано, збогом диме!
- ВЕСЕЛА: А ја ћу да долазим да вас бодрим. Па ћемо се шетати Калемегданом и свуда, по целом граду. Београд је некако најлепши у пролеће.
- САЊА: И можда те и тата види, у некој емисији, шта знаш. Волела бих да дође и на неки мој концерт. Да буде поносан. Да ми намигне, онако, како је увек радио кад урадио нешто добро. Сећаш се, Нина?
- НИНА: Мало... Мислим да се сећам. Је л' нас је и вртео тад?
- САЊА: Мислим да не.
- НИНА: Е онда се не сећам.
- ВЕСЕЛА: Могле бисте да га позовете да вас гледа кад будете наступале?
- НИНА: Он само црнчи, сигурно нема времена за телевизор. И сад сто посто вуче неки цемент, сав умазан... Морале би да му јавимо. Можда да дође овде?
- САЊА: Или да му пошаљемо позивницу? То је некако свечаније.
- ВЕСЕЛА: Обрадовао би се, јако.
- НИНА: Он беше живи у Франкфурту?
- САЊА: Ако се није одселио.
- ВЕСЕЛА: Знам да је често помињао Финску...
- НИНА: А можда се и оженио и има децу.
- САЊА: А можда више и није жив.
(Пауза. Нини)
Ти још увек чуваш његове фотографије и Барбике које ти је куповао, је л' да?

- НИНА: Лутке сам поклонила деци из комшилука, а слике сам појела.
(*Весела се ѿрзне*)
А и ти се никада ниси играла Господином Томом, још увек ти стоји у кутији. Да се не испрља.
- САЊА: Баш тако. Хоћу да остане увек исти. И хтела бих да одем тамо, негде. У Франкфурт или ко зна где. Да могу – одмах бих се спаковала. Треба отићи даље, секо. Ако мислиш да живиш. Београд је мали. Бољи од овог, али опет мали. Ето, погледај мене. Четири године озбиљне музике. И? Сад могу да бирам. Цвећара, пекара, бутик, кафић, дечја играоница. Само треба да научим да: правим икебане, печем хлеб, хвалим одећу, точим пиво и мењам пелене. Само то.
- НИНА: Нема 'леба од уметности, нигде. А ти путуј, секо, нека ти је са срећом.
- САЊА: Видећемо. А када ти планираш да пређеш у Београд?
- НИНА: Па кад скупимо мама и ја довољно кинте.
- ВЕСЕЛА: (*Сонџ*)
Зелени тепих иде
уз црвене фотеље једне нове младе!
- НИНА: Црвено-беле јастуке на коцке
Млада је ставила на црвене фотеље!
- ВЕСЕЛА: Баци желе књиге! Руске писце посебно!
- НИНА: Завеса смо се ослободили!
- ВЕСЕЛА: Коначно има светла!
- НИНА: И хеј, комшије ми од вас ништа више не кријемо!
- ВЕСЕЛА: У домовима за старце, хекланија нема.
- НИНА: А на зидовима све неке слике суморне.
- ВЕСЕЛА: Нема више ни наших сунцокрета – ни шареног тепиха није ли овако боље?
(*Брзо*)
Мити треба капут Кати сукња Мати панталоне.
- НИНА: Јоци дваес шес кравата, Пери прслук и нова мантија.
- САЊА (*Занемела*)
Мамину фирму продају, Нина! Било је данас на вестима! О томе прича цела држава! Сви знају... Ето.

- ВЕСЕЛА: ШТА? Ја не знам! Не знам, не знам, не знам! Нисам чула и нико ми није рекао! Нико ништа не зна! Ти лажеш, Сања! Лажеш мајку.
- САЊА: Дај отказ, мама. Пробај негде другде.
- ВЕСЕЛА: Мислила сам ја и на то. И хтела бих. Да ми се коначно нешто деси! Али, педесет година имам, ко ће Мене било где примити? Никоме не треба хиљаду кравата месечно.
- НИНА: Бар покушај. Мислим, имамо ми и онај бабин креденац, то је сад шик. Али.
(Нина се сирема да крене)
- ВЕСЕЛА: Да знаш да хоћу! Купићу огласе! Сигурно има нечег за мене! Мора да има, што не би?
- САЊА
(Нини)
И ти боље да си остала у козметичком. До сада би већ уштедела за селидбу. И била би можда највећа фолк певачица! Са све карираним јастуцима.
- НИНА: Е моја секо! Ти си навикла на ноте. На Моцарта и овог и оног. И те примадоне из хора! Немаш ти појма како је то кад: чупаш туђе длаци, цедиш туђе бубуљице, гланцаш туђа стопала и шминкаш туђе ожиљке. Не знаш ти шта је живот! Као да си у бајци! Само ти још сликовница фали! Молим те, освести се! Сањалице!
(Загрли је ња грли и љуби маму, узима хаљину)
Хвала, мама.
(Гледа хаљину)
Супер је. Гости има да полуде вечерас кад зашљаштим!
(Нина се окреће и одлази)
- ВЕСЕЛА: Здраво, малена. И једи, молим те, нешто! Сва си се сасушила, у тој проклетој кафанчини...
- Весела седа и једе са ћерком у миру, појачава њон на њеуеу, слушају неку веселу њесмицу.*
- ВЕСЕЛА: Једи, срце, једи.
(За себе)
Не смем дозволити да завршим на улици... Просто, не смем то дозволити...
(Учини јој се да неко звони)
Динг-донг? Причињава ми се. Улице су... Нису лепе. М, м, никако ми се не допадају. Наћи ћу ја нешто добро... Сигурна сам. Шта ће било коме хиљаду кравата месечно... ?
(Сања једе брже)

Међуигра
ВОДА, ВАЗДУХ

Травњак крај њруђе, као у њролођу. Дечак и Деволђица, са њиикетѡима седе и заокруђују бројеве – иђрају иђру на сређу.

- ДЕЧАК: Пет... пет... ево га!
(Заокруђује)
- ДЕВОЈЧИЦА: Три! Имам, имам три!
- ДЕЧАК: И ја! Можда освојимо паре, сређо!
- ДЕВОЈЧИЦА: За летовање. Да купимо доста вођа!
- ДЕЧАК: А шта си ти мислила, несређо, да идемо као на море?
- ДЕВОЈЧИЦА: Ма јеси ли ти луд! Зашто би' ја хтела море?! Никад у животу ишла нисам, па вала неђу ни сад!
- ДЕЧАК: (Сонђ)
Код куђе је најлепше!
На мору ужасно је досадно
- ДЕВОЈЧИЦА: Сви су црни, спржени
И глупо се осмеђују
(Бечи се)
- ДЕЧАК: Коже им се љуште
И у шугаво-сланој води се купају
- ДЕВОЈЧИЦА: Та вода здрава – нимало није
Ни за нас – ни за децу, м-м
(Врѡи љавом)
Од те воде, оспе можеш да добијеш – Фуј!
- ДЕЧАК: Погубан је и свеж, оштар ваздух на планини!
(Значајно ѡдиђе ѡрсѡи)
- ДЕВОЈЧИЦА: Мужу мој, не узимај одмор
- ДЕЧАК (Озбиљан)
Узеђу одмор
Да бих више радио!
(Занесено)
Могу да берем малине на селу, црвене и сочне, као из Раја...
(Врађа се реалносѡи)
Таман нешто да узем и за нас
Да не бацамо паре, сређо, побођу.

ДЕВОЈЧИЦА: Да не бацамо паре
Посебно ако не добијемо срећку
Несрећо!

ДЕЧАК: Само нек' све остане овако
Девојчица ња љуби у образ.

ДЕВОЈЧИЦА: Нек' остане!

ДЕЧАК: На мору
Наше дете
Би се истопило

ДЕВОЈЧИЦА: Наш син
На планини
Би се угушио.

Гледају се укочено.

Сцена 4.
РЕЦЕПТ

Кухиња на железници је иза засџора. Исџред засџора сџоје Весела, Шеф и Шеф над шефом (одевени иденџично, џраве исџе џокреџе чак). Кухиња је имџровизована. Неџриџаџна џиџина.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: *(Ошџро, хладно)*

Весела, ово је ...

ШЕФ НАД

ШЕФОМ

и ШЕФ: *(Преџерано џубазно)*

Ваше Ново Радно место!

ВЕСЕЛА: НОВО? Кухиња?!

ШЕФ НАД

ШЕФОМ *(Шефу)*

’Ај ти, молим те.

ШЕФ: *(Улизивачки)*

Госпођо, пардон, госпођице Јовановић,

(Усиљено, смејуређи се)

А да, нисте госпођа...

ВЕСЕЛА: Нисам већ дванаест година.

ШЕФ: Од данас ћете радити у нашој кухињи која јесте...

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Мала.

ШЕФ: Тамна.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Стерилна.

ШЕФ: Хладна. Али има какву-такву душу.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: И надамо се да ће све бити у реду.

ВЕСЕЛА: Не разумем...

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Она је Мала, тамна, стара, хладна, Ал’ и модерна.

ШЕФ: Неће сав посао пасти на Ваша плећа.

ВЕСЕЛА: Али ово је кухиња. Ја нисам кува...

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: *(Прекида је)*
Наравно да је кухиња! У кухињи су и машине!

ШЕФ: Најновија чуда технике!

ВЕСЕЛА: А ту је и Митра.
(Тајац)
И мали простор.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Знате ли ВИ кол'ко Дуго сам сам се ја Гузио у својој првој канцеларији... ? Кад морам тако да се изразим... Ви сви мислите да је нама фе-но-ме-нал-но!
(Тајац)
Мали, имамо састанак!
(Креће)

ШЕФ: Дајте све од себе, госпођице Весела.

ВЕСЕЛА *(Шаљиво)*
Молим вас, хоће ли ми ико објаснити... Зашто... Откуд Ја у кух...

ШЕФ: Ја верујем у вас.
(Даје јој куварску униформу и одлази)

ВЕСЕЛА: Кухињи...

Весела узима ђолако униформу, Миџра њевуши иза засџора, Весела се облачи.

МИТРА: Та ра ри, та ра та
Данас се једе сармица
Ти ри ри та ра та
Данас се једе чорбица...

Весела склања засџор и улази у кухињу, Миџра се њрави да је не ѡрмеђује.

ВЕСЕЛА: Митра?
(Весела размишља ѡрилично ѓласно)
Ђутиш... сви се праве блесави, у ова времена, гвоздена.
(Миџри)
Ни добар дан да ми пожелиш.
(Миџра ѓуџи)
Као сваки дан. “Где си, Весела, како си, шта има?” – “Ево ништа, а како си ти?” “Како сам, гурам некако, једва чекам пензију”...

МИТРА: Е па Нема више пензије!

- ВЕСЕЛА: Знаш засигурно?
- МИТРА: Нећу ништа да знам! Знам да данас правим сарму и то ми је што ми је – пуна капа знања.
- ВЕСЕЛА: Мене су, ето, преместили овде.
- МИТРА: Па кад ниси знала да рашириш ноге, као твоја колегиница.
- ВЕСЕЛА: Да би тебе лакше испратили.
- МИТРА: А-а. Ја одавде не мрдам. Као ни она. Обезбедила је она себи све. Алал јој вера!
- ВЕСЕЛА: Рајка жени сина, а и ћерки треба доста пара за зубну протезу. Тако бар каже. А ја – немам цену, Митра. Да имам, ко зна...
- МИТРА: Знаш ли ти да куваш, непроценљива?
- ВЕСЕЛА: Била си код мене на ручку. Знаш да знам.
- МИТРА: Сармом ме ниси служила.
- ВЕСЕЛА: Знам све!
- МИТРА: Добро?
- ВЕСЕЛА: Врло добро!
- МИТРА: Будеш ли данас спремила сарму боље од мене – неће бити добро.
- ВЕСЕЛА: Е то ћемо још видети!
- МИТРА: Нема те која ће од мене слађе јело направити! Сећам се твог ђувеча, и није био бог зна шта. И сама знаш. Зато – одустани док можеш, домаћице.
- ВЕСЕЛА: Не одустајем ја никада! А да ти се није свидео не би тражила још један тањир! Мени треба ово, баш ово! Треба мојој деци. И ја овде остајем! Боља од нас победиће.
- МИТРА: Е да ниси тако Морална, где би ти крај био, моја Весела. Видим никад поштено ниси волела моје специјалитете. И сад си ту да ми се ругаш.
- ВЕСЕЛА: Ја сам ту. Да кувам.
(Весела се брзо хваћа за шерџу, ђочиње кулинарско надмећање)
- МИТРА: *(Сонџ)*
Четрдесет и две године
Кувам ја овде већ

Прсте да полижеш
Док је било возова – Било је
Пуна кантина увек је била
Али садашњи шефови
Једу к'о некад
Сви путници заједно

ВЕСЕЛА: Док је било возова – Било је
Радила сам
Доста
Ал' сам бар знала зашто
Али сада сам ту где сам
И ништа ми не можеш

МИТРА: Ту сам где сам
Већ четрдесет и две године
Кувам перем
Кувам
На одмор никад ишла нисам
А ни на боловање
Ни на плаћено
Ни на неплаћено
Нисам ишла
И боље ти је да ме пустиш

ВЕСЕЛА: На одмору сам била једном
На мору, 1988.
Петнаест дана
На боловању – Пет пута
(*Дуже шаку*)
Због деце, највише
Више за одмор не смем да питам
А ни да се разболим
Више
Не смем
А да те пустим Нећу.
(*Гледају се*)

МИТРА: Мали је простор
Места таман за једну
Вишак си била тамо
А вишак си и овде
Можеш да се жалиш
Шефу над свим шефовима

Данас треба да дође из главнога града
На састанак синдиката

ВЕСЕЛА: Ја да се жалим нећу
И тачка! (Крај Сонга)

МИТРА: Ти имаш децу, ја имам мачку. И мужа ленчугу. Док
могу да ринтам, ринтаћу. Док ми прсти не отпадно!

ВЕСЕЛА: Могу да радим цео дан, без проблема. Без одмора, без
паузе, без ваздуха. Кући и не морам да идем. И никоме,
никоме се нећу жалити, то упамти!

МИТРА: Мораћеш.
(Ућери виљушку у њу)
Жао ми је, Весела, али ОВО ЈЕ МОЈА КУХИЊА. Ја
свој хлеб крваво зарађујем.

Весела јој обара виљушку, Мићра је укочено зледа.

ВЕСЕЛА: Дивно. Баш као и ја.

*Весела држи виљушку исћред Мићре и води је до ћошка где Мићра
седа на столичицу, док Весела наставља да "крваво" сћрема сарме.*

ВЕСЕЛА: *(Пева Мићрину ћесмицу, али нимало весело, већ хлад-
но, механички, али као да јој је ћа ћесма сад најћо-
ћребнија)*

Та ра ри, та ра та
Данас се једе сармица
Ти ри ри та ра та
Данас се једе чорбица...

СЦЕНА 5. ВИЛИЦА

Чекаоница ис̄пред канцеларије Шефа над свим шефовима. Весела седи, дрма једном ноџом. Нервозна је и узвр̄иољена. Ош̄куцаји часовника (Off).

ВЕСЕЛА: Тик так, тик так
Тик тик так, тик тик

Мало даље од ње ѓлесна ѓачка, рекло би се. Шеф над шефом, Шеф и Радица. Радица иџра улоџу службенице, а шефови шефова, и ѓо не ѓреба да чуди. Радица мења ѓозе, али смењују се и шефови.

ШЕФ: Приликом ове операције титанијумски имплант дужине од 8 до 12 центиметара убацује се у претходно начињену рупу. У виличној кости.

РАДИЦА: (Сон̄)
Титанијумски вештачки зубни корен
Улази у виличну кост
(Промена ѓарѓнера)
(Ис̄рекидано, одсечно, усклађено са ѓлесним ѓокрешима)
Надоградња. Се. Ушрафљује. У.
Титанијумски. Корен!!!
(Промена ѓарѓнера)

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Круница се поставља
На. Надоградњу.

РАДИЦА: Моја. Ѓерка. Ѓе. За. Тачно.
Шест. Месеци.
Безболно жвакати, смешити се, плесати
На. Свадби. Свога. Брата.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Трубачи ће свирати.

ШЕФ: На столовима ће се играти.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Заклаће се свиња, кокошка и јаре.

ШЕФ: Пиће се ракија и до зоре веселиће се!

РАДИЦА: Требаће пара за попа
За матичара идиота

За госте
 А пре свега
 За нове секутиће, кутњаке и очњаке! Здраве и беле!
 (*Иџра ѿресѿаје, Радица је изџужвана*)
 Да мама буде поносна.

Из канцеларије излазе Шеф и Шеф над Шефом, смеју се, али се уозбили кад виде њу.

ШЕФ: Госпођице Јовановић, какво пријатно изненађење!

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Шта тражиш овде, Весела?

ВЕСЕЛА: Видите, ја сам мислила, да попричам са господином Шефом. Над свим шефовима.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: (*Самоуверен јер мисли да зна све о њој*)
 Хтела би да се жалиш?

ВЕСЕЛА: Не! Не, не, не, не,не, никада, не.

ШЕФ: Нешто Вам није јасно?

ВЕСЕЛА: Хтела бих да са Њим попричам о кухињи.

ШЕФ: О, Господе, Да нисте имали каквих непријатности?

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Да сте нисте покачиле нешто, м?

ВЕСЕЛА: Митра и ја?... Не, не не не. Не, не. Ја имам један предлог. Везан за јеловник. Ништа лично.

Шефови се ѿољледају.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Шеф над свим шефовима није још стигао. Жао ми је.
 (*Сонџ*)
 Како волим овакве очи – Збуњене
 Жао ми је
 Преговарам са особама Икс, Ипсилон и Цет
 Па то све и прим
 А очи се само шире
 Крајеви прича у мојој су глави
 И тај посао врло је – Пипкав, да кажем.
 Не знам баш увек да скројим срећан свршетак.
 У томе лежи сва моја трагедија – шта ћете.
 И зато ми волимо да кажемо –

ШЕФ: Госпођо Весела, па Шеф над свим шефовима доћи ће сутра! Будите весели! Жао нам је!
(*Одлазе*)

Часовник Off.

ВЕСЕЛА: (*Сон̄*)
Жао нам је жао нам је жао нам је
Тик так тик так так
И тако већ три године
Жао ми је, Чекам
Шефа над свим шефовима
Да ли ће икада доћи
Да га питам
Да ли Он можда зна
Шта се то овде дешава
Кад Њега нема
Каква се овде игра игра? (*Крај сон̄а*)

Враћа се ојей̄ ој̄варају и излази Радица, закојчава последње дуџме на кошуљи.

РАДИЦА: Не питај ме ништа.

ВЕСЕЛА: Зашто су ми ово урадили, да ли знаш? Говори. Мораш да знаш, Рајка!

Радица ћуши.

РАДИЦА: Ђути, гледај своја посла. Ђути и не питај. За викенд идемо заједно негде, да мало предахнемо, важи? На чај, поред реке... ?

ВЕСЕЛА (*Клима ѓлавом*)
То би било лепо... А какав је био ручак, шта кажу?
Шта су рекли?!

РАДИЦА: Добро ти то иде. И буди паметна – не жали се. Нико ме!

ВЕСЕЛА: Држаћу се за ову кухињу као дављеник за грану. Бићу весела. Куваћу. Не брини. А ти?

РАДИЦА: Пустити те мене, Весела. Свако се мора сналазити онако како најбоље уме.
(*Краћа ѓауза*)
Ја умем само овако.

Радица одлази, Весела осѓаје сама, клима ѓлавом, ѓа рукама намешија себи "осмех" на лице.

ВЕСЕЛА: Морам да будем... ВЕСЕЛА...

Часовник убрзано куца, као бомба (Off).

Сцена 6.
ЉУБАВ

Најушћена локомотива (импровизиована). Весела и Драган, обоје мало раскојчани, врло мало задихани, наслоњени сјоје једно преко њућа другож, гледају се, ћуше и уздишу.

ВЕСЕЛА: Могла бих овако с тобом да уживам... данима.

Он је мази њо лицу, љубе се.

ДРАГАН: Па онда остани. Немој да идеш кући. Овде нас нико неће ни тражити ни наћи.

ВЕСЕЛА *(Смеје се њриђушено)*
Ево остајем. Није ми хладно. Баш волим кад смо овде.
(Љуби га, мало се мазе, Весели њреба сјрасј)
А кажи ми, ти си сигурно чуо. Ко нас то купује?

ДРАГАН: Швабе. А можда и Шведе. Норвежани ил' Финци. Тако сам начуо.
(Љубе се достја њрајаво, нишја од сјрасји)
Хладни људи, Северњаци. Само не знам шта ћемо ми њима. А можда ће се тад све покренути, шта знаш.

Весела њокушава да се смеје, Драган јој се њриближава.

ДРАГАН: *(Сонџ)*
Да устанем рано
У чет'ри
К'о и сваки дан
Да се умијем, обријем
Доручкујем
Попушим цигарету
Ал' да знам зашто
Јер улазим у локомотиву
И возим, Мишу мој!
Возим
Путнике
Возом
По прузи
И то до Београда, чак! Крај сонга.

Весела га љуби, смеје се од срца!

ВЕСЕЛА: Е то би било... !
(Уздахне, ѓрли га, њојравља му крађну)
Замишљам те сад, онако у униформи, са капом и воз који промиче, пун деце која вриште и уморних путника... Ниси заборавио да возиш?

- ДРАГАН: Не буди смешна. То се никад не заборавља. А плата – редовна, сваког месеца. Можеш ли да замислиш?! Сваког месеца! Знаш ли какве су земље то?! 'Еј, мишу!
- Весела њали циџареџу, седају на сџејеник локомоџиве.*
- ВЕСЕЛА: Радио је мој бивши муж у тим, великим земљама. Преварио ме је. Са њима.
- ДРАГАН: Само са њима?... Јеси ли чула некад, за неку другу жену?
- ВЕСЕЛА: И ако их је било, није ме се тичало.
- ДРАГАН: Ниси га волела?
- ВЕСЕЛА: Више од свега. Али опет. Кад пет година спаваш сама у кревету. Виђаш мужа на сваких пола године, по недељу – две. Некако, не осетиш то. Затупиш се, пресушиш. Па још кад га не видиш и не чујеш целу деценију... Све те прође. И не сеђаш се.
- ДРАГАН: Да ти кажем... Људи заборављају намерно. Поготово друге људе. Не мораш мени да причаш.
- ВЕСЕЛА: Тачно.
(Смеје се)
Једног дана, само се појавио, није ни јавио да ће доћи. Сања је била у Музичкој школи, а Нина код куће. Имала је кјавицу, па је нисам водила у вртић. И ето. Морала сам да му кажем, да је готово.
- ДРАГАН: Није те питао да одете с њим?
- ВЕСЕЛА: Ја нисам хтела. Било ми је потребно нешто друго, а не да бежим. Тамо бих била само једна странкиња. Овде сам своја. Чини ми се.
- ДРАГАН: Никад те нисам питао како си то све прегурала. Било ми је глупо...
- ВЕСЕЛА: Није било шта да се прегурава. Једноставно све се угасило. Мени је требао другачији, други мушкарац . Нашла сам тебе и то је све.
(Смеје се)
- ДРАГАН: А шта кажу девојке?
- ВЕСЕЛА: Ништа.
- ДРАГАН: Ништа?

ВЕСЕЛА: Сећају се да се гласно смејао и да је причао у сну. А онда је отишао да гради куће, зграде и чисти улице. Па је почео да шкриби зубима.

ДРАГАН: А ако дође опет? Шта би ти радила?

ВЕСЕЛА: Скувала му кафу.

ДРАГАН: И то је све?

Весела се смеје.

ВЕСЕЛА: Не. Понудила бих га и ванилицама. Тамо, где год да је, нема ванилица.

(Смеју се)

Слушај, Драгане, ја тебе волим. И крај приче.

(Гаси циџарету)

Да неко не види дим. Како си леп...

(Креће да га мази, он њада у дубок сан)

Загрли ме.

(Дрмуса га)

Буди се и загрли ме!

(Драган шири руке)

Опет си узео? Драгане! Опет си их узимао!

(Драган је љеда)

Где су?

(Весела њражи лекове)

ДРАГАН: Пусти ме да спавам...

ВЕСЕЛА: Не дам! Зашто опет? Одговори ми!

Током сл. Дражановоџ сонџа, њему се све више и више сјава, њада му џлава и речи џосјају развученије и џеже.

ДРАГАН: *(Сонџ)*

Зашто? – Ја

Сваког дана долазим у станицу – И?

Вратим се

Данас немаш посла, батоџ

Али дођи сутра

Замисли, мишу мој,

Ако опет не бих дошао

Шипак бих био запослен

Завршио бих крај пруге

К'о скитница, вуџибатина

Клошар неки

Као попишано псето

И зато, мишу.

Зато.

(Крај сонџа)

- ВЕСЕЛА: Где су, где су, кажи ми?! Бацићу их овог трена, само да их нађем!
- ДРАГАН: Мишу...
- ВЕСЕЛА: *(Сонџ)*
Наранџасте, беле,
црвене и жуте,
округле и танке! Где си их сакрио?!
(Прејџреса му џејове)
- ДРАГАН: То није никаква тајна, Весела. Па цела ова нација их узима, па шта!
- ВЕСЕЛА: Цела нација? Брига ме за нацију! Ти си кукавица! Није те срамота! Бежиш, к'о преплашено дете, у сан! Само се жалиш и бежиш!
- ДРАГАН: Бежим ! И пусти ме. Ја друкчије не могу, нисам као ти...
(Драџан се намешџа да сџава)
- ВЕСЕЛА: Исти си као моја деца. Мала мисли да је сва срећа У Београду. А матора би даље – у свет. Само да побегну! Одлутају, што даље. Тамо, где теку мед и млеко, где сви само на њих чекају. Да их само чујеш. Моје кукавице.
(Гледа џа а џојџом се наслања на њеџа)
Мишу мој...
(Мази џа, џа се џривија уз њеџа)

Међуигра
ИМА ЗЕМЉЕ ЗА СТАРЦЕ.

Скрејничар Јова дрема наслонен на свој шийај, крај ѿруге. Прилазе Дечак и Девојчица. Шуњају се око њега.

ДЕВОЈЧИЦА: Пст пст пссссссссссст!

ДЕЧАК:

Бу! Јова се трзне.

ЈОВА: Воз, воз, Иде воооооз !!!

Деца се смеју.

ДЕВОЈЧИЦА: Нема га, деда Јово. Кад ми порастемо ићи ће. И то не један, него на стотине!

ЈОВА: Идите тамо па се играјте. Немојте да ми сметате, видите да радим.

ДЕВОЈЧИЦА

И ДЕЧАК: Ууу!

ДЕВОЈЧИЦА: А шта ви то Радите? Да ли можда Дремате?!

Деца се смеју.

ЈОВА: Па кад нема шта да се ради.

ДЕЧАК: То је зато што сте Ви скретничар!

Смеју се.

ЈОВА: О молим, нек' доведу новог, ја немам ништа против!

ДЕЧАК: Па и довешће. Знате кога? Мене! Чим мало порастем.

ЈОВА: Ето решења. А где ћете мене? У старачки дом?

ДЕВОЈЧИЦА: Вас ћемо у пензију. Па колико мислите Ви још да радите овде?!

ЈОВА: Ја не мислим. Али како ствари стоје, чини се још дуго, дуууго.

ДЕЧАК: Колико је то дуууго?

ЈОВА: Док ме Бог, дете, не узме под своје.

ДЕВОЈЧИЦА: А кад ће то да буде?

ЈОВА: Можда сутра. А можда и за једно тридесет година. Кад доживим стоту.

ДЕЧАК: Али не! Па и ја ћу тада бити стар!

ЈОВА: (Сонџ)
 Тако је то, децо
 Овде
 Морате да чекате
 И чекате и чекате
 Да ми сви лепо
 Одлепршамо на онај свет
 А онда ви
 Можете да почнете, да живите.
 Пола века седим ја овде
 И седећу
 Оседео сам
 Пријатеље изгубио
 Жену
 Као да никад нисам ни имао
 Заборавио сам их све
 Ни гласове ни ликове
 Не памтим им
 Како треба.
 За пола века рада
 На поклон сам добио
 Чоколаду.
 (Крај Сонџа)

ДЕВОЈЧИЦА: Уау! То је леп поклон, баш.

ДЕЧАК: Је ли Милку?!

ЈОВА: Не. Биће да је она за кување.

ДЕВОЈЧИЦА: Није ни она лоша. Ја не знам шта се ви жалите.

ЈОВА: Једина цака је у томе што сам вам ја шећераш.

ДЕЧАК: Па шта што сте шећераш?

ЈОВА: Та чоколада би ме убила.

Дечак и Девојчица се љледају у неверици.

ДЕВОЈЧИЦА: Деда Јово, колико ја видим, Ви уопште не волите децу.

Девојчица љркосно одлази и љовлачи Дечака за собом, за руку. Јова осџаје сам, наслоњен на шџај.

Сцена 7.
ШЛЕМОВИ

Весела, Слободанка, Шеф, Шеф над шефом стоје у маџацину. На столовима испред Веселе и Слободанке налази се заштитна опрема за раднике, ођрављаче локомотива и возова; а и њих две су у посебним униформама. Обе у рукама држе свеске, у којима треба да ишиклирају даћу опрему и у којима се уписују радници. Њих две су укочене, као војници.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Ова процедура, врло је битна! Од ове опреме зависе животи и животи. Наших радника!

ШЕФ: Од огромне важности је да Ову процедуру знате, као рецимо, таблицу множења.

СЛОБОДАНКА

– СЛОБА: У пола ноћи, у пола дана, неко да ме пита Ја знам.

ШЕФ: Госпођице Јовановић, да ли бисте могли, да поновимо вежбу...?

ВЕСЕЛА: *(Као робоџи)*

Овде имамо: Грудњак са рукавима од дрџла, Кабаницу кишну дугачку, Прслук путарски, Ветровку ватирану, Капу заштитну, Капу кожную руску, Кецељу кожную, Мантил заштитни од диолена Мушки, Мантил заштитни од диолена Женски, Маску ручну за вариоце, Маску за заштиту од пращине, Наочаре заштитне, И с белим стаклом и у боји, Одело радно од кепера, Заштитно специјално одело, Зимско, Летње Пе Ве Це, Рукавице кожные, Ципеле цокуле са гуменим ђоном, Ципеле кожные дубоке, Ципеле плитке летње, Чизме гумење мушке, Шлем, пластични.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: А то се све заједно зове?

ВЕСЕЛА

И СЛОБА: Ха Те Зе одело!

ШЕФ:

Весела, заборавили сте и шушкавац, он је такође врло, врло специјалан и битан.

ВЕСЕЛА:

(Брзо, војнички)

Овде имамо: Грудњак са рукавима од дрџла, Кабаницу кишну дугачку, Прслук путарски, Ветроку ва-

тирану, Капу заштитну, Капу кожну руску, Кецељу кожну, Мантил заштитни од диолена Мушки, Мантил заштитни од диолена Женски, Маску ручну за вариоце, Маску за заштиту од прашине, Наочаре заштитне, И с белим стаклом и у боји, Одело радно од кепера, Заштитно специјално одело, Зимско, Летње Пе Ве Це, Рукавице кожне, Ципеле докуле са гуменим ђоном, Ципеле кожне дубоке, Ципеле плитке летње, Чизме гумене мушке, Шлем, пластични и мантил кишни шушкавац са специјалним улошком! То је специјална, заштитна, Ха Те Зе опрема!

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Шта се ради кад радници дођу?

ВЕСЕЛА

И СЛОБА: Дајемо им одела, штиклирамо узето, узимамо потписе, пожелимо Срећан рад и то је то!

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Уколико неки мајстор одбије опрему, шта онда бива са њим...?

ВЕСЕЛА

И СЛОБА: Аутоматски лети напоље!!!

Шеф над шефом ђонавља и смеје се задовољно.

ШЕФ: Дивно сте то одрадиле, свака част.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Ми сада идемо. Остајете саме. У смраду и буђи. Где остајете?

ВЕСЕЛА

И СЛОБА: Нисмо чуле.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: *(Смеје се)*
Е па – срећан вам Рад!

Одлазе. Оне ћује, стије укочено.

ШЕФ: Вежбајте! Злу не требало, моје даме!

Весела ђонавља ѡексиј брзо, неке речи ѡрсијо “ѡуѡа” својим шайаѡом, ѡовори ѡексиј као молиѡву.

СЛОБА: Морала си баш овде да се угураш?

ВЕСЕЛА: Нисам имала појма шта ме данас чека.

- СЛОБА: Шта си урадила у кухињи, сипала отров некеме?
- ВЕСЕЛА: Сарме су ми одлично испале. А и чорба. Похвалили су ме. И избацили.
- СЛОБА: Чудно, да чудније не може бити. Митра већ одавно није за кухињу. Нити си ти за магацин.
- ВЕСЕЛА: О, ја сам за Све. За све, Слобо драга! Видећеш!
- СЛОБА: На чему си ти, драга моја Весела?
- ВЕСЕЛА: На животу. Драга моја. Слободанка.
- СЛОБА: Помоћ ми овде није потребна.
- ВЕСЕЛА: Ни мени.
- СЛОБА: Нигде те неће и сама видиш. Ниси у синдикату! Немаш ти овде шта да тражиш.
- ВЕСЕЛА: А ја бих баш у магацину да радим. Требало ми је ово! Ако продам стан, бићу на улици. А тамо ми се баш и не иде.
- СЛОБА: Па ако сам сама, сама на свету, уседелица, нероткиња, зар мени ништа не треба? И немој ми рећи – ти си за то крива. То и сама знам.
- ВЕСЕЛА: Сви смо некад били људи. Сада је дошло такво време. Кад канџе расту. Саме од себе.
- СЛОБА: Плашиш ме, Весела. Очи су ти... другачије...
- ВЕСЕЛА: *(Гледа у ѓледалишиџе)*
Дај овом раднику опрему. И буди љубазна! Сакриј боре и насмеши се!
- СЛОБА: Ти си луда жена, Весела.
- ВЕСЕЛА: Не заборави да му пожелиш срећан рад! Шта мислиш шта ли је... ? Техничар, диспечер, механичар, бравар или заваривач можда? Хммм... ?
- СЛОБА: Немогућа си!
- ВЕСЕЛА: Чим га видиш, мораш да знаш. Ко је и како да му помогнеш.
- СЛОБА: Ја овде нећу да те трпим.
- ВЕСЕЛА: Госпде Исусе! Погину човек! Ни крив ни дужан. Само зато што није имао Заштитно одело.
- СЛОБА: Иди, лечи се!

- ВЕСЕЛА *(Насмејана)*
 О, добар дан! Како сте, шта радите?
(Пуна љубави, полако)
 Ево овде имамо
(Понавља њексџ у коме наводи ојрему)
 За вас!
(Узима свеску)
 За ваше спржене руке, ознојено чело, измучени
 врат, ишибана леђа.
(Пљесне рукавицама)
 Канце! И срце – Да се не заборави Све што имамо.
 Тако, тако, тако, тако. И тако.
(Шћиклира)
 Молим, потпишите се овде. Хвала пуно! Срећан
 Вам и пријатан рад!
(Маше. Слоби)
 Ето тако се то ради. Човек је диспечер. Беспосличарко.
- СЛОБА: Ја не могу тако, кад никог нема. Кога да обучем,
 ваздух?
- ВЕСЕЛА: То значи да си најгора магационерка. Икада.
- СЛОБА: *(Сонџ)*
 Три године
 Ја радим овде
 За те три године
 Ништа нисам радила
 Никог нисам видела
 Ниједног радника
- ВЕСЕЛА: Ено су тамо, у дворишту. Пију пиво, чекају. Квар.
- СЛОБА: Уморна сам
 Три године стојим
 Сама
 У магацину
 У буђи У мраку
 Уморна од стајања
 Плашила сам се
 Можда почнем тако
 Да причам
 Са шлемовима
 У мраку
 Све је могуће.

ВЕСЕЛА: Тридесет година
Ја овде радим
Три године
Ја се гушим
Сада, сада опет радим
И радићу
У рупи Мраку
Буђи смраду
Тврдоглава
Као животиња
Са најоштријим канџама
Радићу!
Али улицу не желим да видим.

СЛОБА: А не, нећеш ти мени место одузети!

ВЕСЕЛА: Знаш, негде сам читала. Да се службеница боји да изгуби посао више него проститутка живот. И знаш шта? Жива истина је.

Весела понавља тексти поном као да поменућу опрему продаје на пијаци. Слободанка вршићи и цепа свеску. Понавља тексти. Луди. Весела чак и сипавља шлем на главу, навлачи рукавице и каићи и наставља.

Сцена 8.
ЗАВОДНИЦИ

Кафана. На сцени се налази велики сѝо ѓун хране, углавном свињешине, меза, алкохола иѝид. За сѝолом седе Шеф, Шеф над шефом, Радица, Миѝра, Јова, Слободанка, Хрисѝина, Дражан. Сви су, осим Радице и шефова, одевени друѝачије, ѝредсѝављају неке друѝе људе. На узвишењу ѝева и ѝеваљка – Нина, с ѝериком на ѝлави, на иѝииклама и у иѝаиѝећој хаљини коју јој је саишила Весела. Нина врѝи куковима, ѝресе ѝрудима, маше једном руком док у друѝој држи микрофон, ваљда ѝокушава да буде заводљива.

НИНА: Понекад ја хоћу да се убиииијеесем
Косе с главе чупам
Све док крв не потекне
Живот овај јадни
К'о зарђало гвожђе јееееееееееееееееее
А ја сам слаба
Да одолим, тешко ми јееееееееееееееееееееееееее

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Мислим, господо, ако ту будемо изградили велики
Луна парк, зашто не и тржни центар? Ако је бал, нека
је маскенбал!
(Свињски смех)

Даме се одушевљавају.

ШЕФ: И наћи ће се ту и једна велика бина, онако, за певаче и
певачице из Београда, кад дођу.

ШЕФ НАД А можда не би било лоше да имамо и једну статуу
ШЕФОМ: налик на Коња, као у Београду.

ШЕФ: Шефе над шефом, Ви увек имате бриљантне идеје!
Или рецимо да и Наш Пашић поносно стоји, испред
паркинга тржног центра. У луна парку ће бити свега:
аутића, ледених корпи, балерине, возића и!
(Значајно ѝодиже ѝрсѝи увис)
Великог рингишпила! Рингишпил ће се окретати та-
чно иза Пашићевих леђа.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Или можда је боље да ипак ту буде један велики
Тобоган?!

Шефови се смеју.

ШЕФ: Тобоган?

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Никако у круг! Већ на дно! На дно!
(Шеф *ћуџи*)

Шта је, мали, не допада ти се идеја?

ШЕФ: А не, не. Фантастична је. Како се нико тога раније није сетио?...

(Шеф *ћосџаје џиџи и све мање расџоложен*)
Тобоган...

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Господо, живели!

Сви наздрављају.

ЈЕДНА

ЖЕНА: Шта ће бити са вашим радницима?

ШЕФ (Озбиљно, *џужно?*)

Док год има неког ко врти точак, точак ће се вртети.
Још ако тај неко даје све од себе, тешко ће се точак зауставити... ваљда...

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: АЛИ! Ако тог Неког успоримо Ми, и точак ће се успорити. И стати. А онда тутањ! Куд који мили моји!
Не знам зашто, али увек смислим такав крај...

Свињски смех свих, Нина се џресе, диже руке, оџиџа кафанска свињарија, Шеф над шефом џура џаре Шефу да сџави Нини међу џруди, Шеф сџаје џред Нину, укочен.

НИНА (Креџиџи)

Знам једну жену

К'о камелеон је

У воду да је бациш

У води риба постане

Сатима да је бијеш

Њен осмех не нестаје

И свега јој одузми

Свега има та

Жена камелеон

О, што то нисам јааааааааааа

Сурвала сам се до дна.

Шеф над шефом џледа Шефа како сџоји и не џура џаре, већ сам усџаје и сџавља џаре Нини у деколџе, а Нина их узима руком и климне џлавом и насџавља да џуска џоџледа уџрџоџ у неку џрилично удаљену џачку.

Сцена 9.
МАЛЕ И ВЕЛИКЕ ПРИНЦЕЗЕ

Веселин сјан. Нема телевизора, ни већине књиџа и неколико слика фали. Сања седи и кида игљачку – илшаноџ медведа. Кушшја у којој је живео меда сшоји крај Сањиних ноџу.

САЊА: *(Певуши)*

Ја сам мала принцеза, сукњица ми од веза, ципелице на шнир, а на глави шешир, испод руке ташна...

Улази Нина, уморна од насшоуа.

НИНА: Не могу да верујем!

СОНГ: Без завеса, без тепиха
Без лампи и карираних јастука
Може се замислити дом

САЊА: Без књиџа и слика
Без цвећа и клавира – не може!

НИНА: Без веш-машине, врата и прозора
Могло би се, без телефона – чак је и пожељно.
Али зашто, зашто нема Телевизора?!
Омиљених програма, серија и песама!
Зашто га је мама однела?!
(Крај сонџа)

САЊА: Ја сам.

(Нина бесно одлази до уџла џде је сшојао телевизор)
Ионако се приказују само бљувотине. Што ти не купиш себи телевизор?

Сања је више бесна збоџ унишшшавања меде неџо збоџ Нине.

НИНА: Има га у кафани. Само га газда ретко кад укључује.
(Гледа у игљачку)
Убијаш Господина Тома? Ако.

САЊА: Никад ми није требао. А ни ти га ниси хтела. Нудила сам га и некој дечурлији. Кажу – не воле играчке. Оставићу ти кутију ако ти треба, за шминку?

НИНА *(Гледа кушшју)*
За чарапе.

САЊА: Договорено.
(Кида меду најснажњије)
Глупа плишана животиња!

(Меда је скроз унакажен)

Једино њега нисам носила у склониште. Оставила сам га, на милост и немилост бомбама.

НИНА: Да знаш каквим животињама сам ја данас певала. Живот би ти се згадио. Пих!

САЊА: И ја их стално виђам. Па зажмурим.

НИНА: Да, и твоје колеге и професори и отмене даме из хора сви су они дивљач. Како да не.

САЊА: Не бих се мењала са тобом, али ништа боље није ни мени. Ти си само изабрала лакши пут.

НИНА: Да имам твој мозак и ја бих уживала. Кад си нас позвала на концерт свог хора или на факултет? Ти се нас стидиш. Зато што смо Сељанке.

САЊА: Ја то никад нисам рекла! Али ово место, овај град је Право Мртво море! Мораш одавде да побегнеш. Што пре. Ови људи овде су... ужасни.

НИНА: И ти мрзиш да признаш да си одавде. Да си некад и ти била ужасна!

Сања се смеје.

САЊА: Знаш да нисам. Овде су људи толико уплетени у животе других да не препознају више ни своје. Не знају ни ко су ни шта хоће већ им дани пролазе у причању прича о другима. Тебе су деца у школи волела, мене нису. Гадим се примитивности. Драго ми је што се никада нећу овде вратити!

НИНА: Боље ти је да машеш том својом палицом и да будеш захвална.

САЊА: Немам коме.

НИНА *(Скида иминку)*

А, реци ми, какав је осећај кад ти професори персирају?

САЊА: Чудно је у почетку. А онда се навикнеш. На све. Што те снађе.

НИНА: А колеге се сигурно облаче онако, шеле-беле, мало откачено? Па идете на изложбе, неке чудне журке... Уметници су луди.

- САЊА: Хоћеш да кажеш да сам ја луда?
(Нина се смешка, врти главом)
Па, како ко. Можда смо луди јер смо ово изабрали.
Али ја нећу да одустанем. Никад. Ја само ово могу да радим. За то сам рођена.
- НИНА: И момци сто посто лете око тебе? Воле они паметне цуре. Па ти купују цвеће и бомбоњере, изводе те у биоскоп и позориште. Мене само гледају да повале.
- САЊА: Нина, твоје хаљине јасно кажу: Скини ме.
- НИНА: Па да не изгледам овако, кафана би била празна. Ја морам да их заведем, да их задржим, капираш? Није важна само песма.
- САЊА: Већ и дужина сукње.
- НИНА: Или хоћу да будем звезда или нећу, то ти је тако. А ти мушкарци, они воле кад изгледаш као звезда.
- САЊА: И онда скоче на тебе. А ти???
- НИНА: Ја се, богами, још увек не дам. Рекла са себи: Кад одем у Београд, постанем позната, наћи ћу неког финог, с телевизије и решена ствар. Нисам ја глупа, како они мисле. Животиње. Знаш, и тета Радица је била Тамо. Са њима. Никад себи не би' дозволила да паднем тако ниско.
- САЊА: Сви понекад прогутају понос. Испљуну га. Никад не знаш кад ће то бити.
- НИНА: Син јој је напумпао неку малу, па мора да се жени. А ћерка је пропала. Од дроге. Тако се бар прича. Иде по улици сва зарозана и крезуба.
- САЊА: Запуши уши. Или бар њихова уста.
- НИНА: Бори се жена, ал' кроз погрешно.
- САЊА: Да сам на мамином месту, продала бих стан. И отишла, да се никад не вратим. Да ме више нико не малтретира и не гази.
- НИНА: А ја бих им тамо једну бомбу бацила, да поцркају скотови. И млакоње. И Драган је млакоња.
- САЊА: Ти кажеш да ти се допада.

- НИНА: Допада ми се јер она онда није сама. Не волим кад је сама. Он је увек уз њу, али сав је тако... успорен, килав. Не подноси она такве. Њој треба прави мушкарац. Брзо ће јој он досадити. Ако већ није.
- САЊА: Видиш, сви смо ми помало животиње. Трпимо оно што мрзимо. Али, животиња мора да зна где је горе а где доле, иначе ће изненада бити окренута наглавачке. Тако каже једна књижевница коју волим. И ти си животиња, Нина. Роб. Ниси ти никаква звезда. Ни принцеза у тој кафани. Већ месо. Само младо месо. У краткој сукњи.
- НИНА: *(Набраја на њрсџе)*
Ја бирам репертоар, ја бирам свој стајлинг и коме ћу певушити на увце. И Ја волим Те сукње! Чак сам изводила и неке своје песме. Нико ме не тера да једног дана певам, другог кувам кафе, а трећег изводим стриптиз. Нико. И ја Јесам и звезда и принцеза!
- НИНА и
САЊА: *(Певају и њлешу)*
Ја сам мала принцеза
Сукњица ми од веза
Ципелице на шнир, а на глави шешир
Испод руке ташна
А на глави машна
Рукавице од крепа
Па зар нисам лепа?
(Смеју се, ња уђуџе)

Сцена 10.
ЧЕКАОНИЦА

Чекаоница испред канцеларије Шефа над свим шефовима. Весела хода лево-десно. КУЦАЊЕ ВЕЛИКОГ ЧАСОВНИКА (Off).

ВЕСЕЛА: Тик так тик так тик так
Опет чекам
Ходам
Горе доле
Горе доле
Као звер
У кавезу
(Засџаје)
Да, ја сам постала звер
Ја сам звер
Вребам режим
Гребем Не дам
Вребам РЕЖИМ
Отимам Морам
Да останем будна
А њега нема
Нема и нема
У мишју рупу се сакрио
Видела сам га
И њих нема
Нема па нема
Спавају, по мотелима
Данас не осећам
Њихов смрад.
Ово је место
У ком се свако плаши
Свакога
Ни данас није дошао.
Тик так.

Сцена 11.
ИЗДАЈА

Крај љруџе. Јова дрема наслоњен на свој шийај, џледа у даљину. Весела долази, са замошћуљком у рукама, седа крај њеџа, одевена као скрејничар.

ЈОВА: Ооо, птица моја, донела ми хлеба. И воде хладне.
(Весела му љружа сендвич. Деда једе, ћуше. Јова се наџло окреће)

Добро сам, птицо, не мораш ме пазити. Па нисам ја дете.

(Весела клима џлавом)

Весела, сине, врати се свом послу.

ВЕСЕЛА: Тешко, чика Јово. Мора се ићи напред.

ЈОВА: Дала си отказ? Е пчелице паметна! Да ја имам твој мозак... Покупио бих се истог трена и пут под ноге правац у неку бању.

ВЕСЕЛА: А ви крените. И ништа ником не говорите.

ЈОВА: Не могу, цврц. Шта ћу. Нико ме неће пустити, на лепе очи.

ВЕСЕЛА: Истина.

Ћуше.

ЈОВА: Ти си сад на улици.

ВЕСЕЛА: Ја сам поред пруге.

ЈОВА: Ти си сад вагабунд.

ВЕСЕЛА: Ја сам сад скретничар.

ЈОВА: Весела, не терај шегу са старим дедом.

ВЕСЕЛА: Терам ја шегу са животом. Ал' њему до шеге није.

ЈОВА: Мене избацују! Ја сам на улици! Па ја немам ни кучета ни мачета. Ни да просим нећу моћи. Просјаци су данас толико оригинални, да им нико не може доскочити. Свашта знају, да видиш. То су сад праве акробате и уметници. А ја сам машту давно изгубио. Ни један трик не знам. А не могу ни да крадем. И лопови штрајукују нема више шта да се отима.

(Врши џлавом)

- ВЕСЕЛА: Нису Вама трикови брига. Колико видим, имате их у рукаву чим сте још увек ту, деда Јово.
- ЈОВА: И бар да су људи, да ми кажу у лице. То су све кукавице! Олош и лопуже! Не зна се ко је гори – свињоглави или овај мали, што му се увлачи у *(Сидно)* дупе. Опрости што псујем.
- ВЕСЕЛА: Само ви мирно седите. Нико Вам ништа не сме. И ја ћу мирно седети. И чекати.

Краћа њауза.

- ВЕСЕЛА: *(Сонџ)*
Ту тууууу
- ЈОВА: Воз воз!
Је л' то иде воз?!
- ВЕСЕЛА *(Усџаје, њрави се да иде воз)*
Иде!
Чујете?
(Имџира шине)
То шине подрхтавају
Радују се
Дуго су самовале
Чамиле
Рђале
А сад на себи носе
Тело
Предивно
У чијој утроби
Крију се људи
Људи који причају
Пуше Читају Деру се
Спавају Смеју се
Гурају се по пролазима
Посматрају пределе
И стижу
У наш градић
Овде.
Ту тууу
То је писак
Локомотиве!
Воз улази у станицу!
Узећемо наше штапове

(Замахује шїїайом)
Чукнути по точковима
(Имїїира чукање)
Куц куц
Има ли кога?
Нема квара!
Све је савршено
Покварено.

Јова їада у несвесїї, Весела му їрискаче у їомоћ.

Сцена 12.
ИЗДАЈИЦЕ

Весела седи сама крај њруџе, наслоњена на шїїай. Иза сцене – ѓраја и смех Девојчице и Дечака, ња се ѡјављују на сцени, иѓрајући се.

ДЕВОЈЧИЦА: Мрзим те , несрећо! Да имам пара одмах би' се од тебе развела!

ДЕЧАК: Да ћутиш ту! Кувај ми, пери ми и ноге ми љуби!

ДЕВОЈЧИЦА: Не могу више да се играм, несрећо. Уморна сам.

ДЕЧАК: Па и ја сам, па шта!
(Дечак ѡраїїи "леїї" неке бубе изнад Девојчицине косе и хваїїа ѓа)
Безобразник један! Мрси косу моје жене!

Девојчица се смеје.

ДЕВОЈЧИЦА: Несрећо једна!
Пуштај га
Ко убије лептира
Црни косац – ето му га!

ДЕЧАК: Шта ме брига, срећо, за те твоје страшне приче.
Ионако нису стварне.

У шїом ѡренуїїку обоје уѓледају Веселу.

ДЕЧАК: Где је деда Јова? Шта ћете Ви овде?

ВЕСЕЛА: Ја овде радим. Деда Јова је у болници.

ДЕВОЈЧИЦА: Како је свет суров. Видиш ли, несрећо, већ је почело. Мора да је почело!

ДЕЧАК: Обећао сам себи да ћу га ја заменити.

ВЕСЕЛА: Нађите неко лепше место за маштање.

ДЕВОЈЧИЦА: Е баш нећемо! Нама је овде лепо! И ми одавде Не мрдамо! А нећемо ни да маштамо.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Сонѓ)*
Лепо сам ти говорила
Несрећо
Одрасли су глупи Сурови
Грозни Подмукли
Никада њима
Не смеш веровати.
Били си некад деца

Па су све заборавили
Кад порастеш
Губиш све.
Види њих, па бежи.

ВЕСЕЛА: Ти желиш да будеш скретничар. А ти, малена?
Вероватно глумица или балерина?

ДЕВОЈЧИЦА: Е није тачно. Ја хоћу да шишам. Фенирам и увијам.
Хоћу да имам Прави посао!

ВЕСЕЛА: Паметна сте ви деца. Деца, људи будућности. Деца
већ одавно нисте.

ВЕСЕЛА: (Сон̄)
Ви живите
Ми смо сањали
Ви знате
Ми смо се надали
Кад сам била мала
Носила сам
Розе хаљинице
Брала сам цвеће
Јела карамеле
Читала бајке
И веровала.
Китила јелку
Штедела парице
Маштала о бродовима, Великим градовима.
Сад сам порасла
Разбила касицу
Тамо нашла
Две три муве
Мртве
Да могу да вратим време
Угушила бих снове
Обесила надања
И само бих
Живела.

Дечак и Девојчица се погледају ња беже са сцене.

Сцена 13.
ВИШЕ ОД ЉУБАВИ

Весела, Драган, у напуштеној локомотиви. Он је зарозан и неуредан, њој је до љубави. Али је он превише поспан за било шта.

- ВЕСЕЛА: Волим ове паузе. Одмарам се од
(Намерно)
Ничега. Ии... једва их чекам.
(Ойкорачује га)
Чак и ова њихова игра – то је једно велико Ништа за мене. Не осећам. Ништа.
- ДРАГАН: Ништа?! И ти живиш са тим, није те страх? Мора да некад полудиш. Кажеш себи – Ма доста ми је свега! Нисам ја ничија играчка! Ти мораш да лудиш, Весела!
- ВЕСЕЛА: Не разумеш ти, мишу то. Та струја те повуче
(Повлачи га к себи)
– и готово. Стисти зубе и настави. Конци се затежу, а ти се климај. Нема кад да се луди.
- ДРАГАН (Зева)
Као да је то живот.
- ВЕСЕЛА (Скаче са њега)
А ово јесте? Ово је Живот?! У тамној напуштеној локомотиви, непокретног тела, у неопраном оделу?
- ДРАГАН: А шта друго могу.
- ВЕСЕЛА: Ти имаш кућу и у кући сто, а за столом столице. И имаш кафу и касетофон. А имаш и кревет и чисту постељину, и ја ћу доћи. Пауза у дремању по локомотивима у којима се дрема није... Није баш живот.
- ДРАГАН: Ја сам уморан од силног чекања, па враћања, надања. Не могу ни да причам и нисам ја то тражио.
- ВЕСЕЛА: Кривиш дуге? Кривила сам их и ја. И ништа од тога. Неће те други будити, то знај. Да само чујеш ону децу крај пруге. Жао ми их је. Друго смо ми. Деца прошлости, бивше наивне будале. Ми смо животиње, на све навикнуте. Али та деца...
- ДРАГАН: Хајде мишу, да мало одспавамо. Ти и ја.
(Дрема)

ВЕСЕЛА: Нећу да спавам. То је једино што знаш! Кукавице! Ниси ти као моје ћерке, гори си! И требало је да знам. Прва сам те спазила, прва ти пришла. Да сам тебе чекала, остала бих сама. Заувек. А можда би тако било боље...

(Ойкорачује ља. Дивље)

Хајде!

(Драган не реађује, она бесно)

Пробуди се, оснажи се, усправи се, стегни мишиће, погледај једном горе, у небо, у мене и загрли ме. Јако. Буди мушко!

ДРАГАН: Глава ми је тешка, као олово. Још тежа. Као земља.

ВЕСЕЛА: *(Сонџ. Уноси му се у лице)*

Најлакше је

Бити ној

Зарити главу

У песак у Ништа

(Хвајџа му љлаву)

Капци су замандаљени – Као тешки прозори

Кутијица за лекове – Празна је

Из уста Бала виси

Чело се чудно наборало

Гадим се

Твоје празнине

Смрада ове рупетине

Моје љубави

Твоје слабости

И свега оног

Што ће се догодити

Ако останем

(Шайџом)

Гушим се.

Али сутра

Сутра свиће нови дан.

Весела облачи кајуџи и одлази из Драђановођ живоџа.

 Сцена 14.
 ГОВНА

Весела, Шеф над шефом, Шеф.

ВЕСЕЛА: Ово је ово је ово је
 Моје моје моје
 Најновије радно место!

ШЕФ НАД
 ШЕФОМ: Ово је ово је ово је
 Последња последња последња
 Шанса шанса шанса
 За тебе, За тебе!

ШЕФ *(Невољан да њрича)*
 За Вас, Весела! Морате нам доказати да сте фирми
 Јако потребни! Да точак без Вас, не може да се
 врти.

ВЕСЕЛА: Даћу све од себе! Не буним се. Знам да увек има
 Доста да се чисти. И ја уживам да чистим!

ШЕФ: И не заборавите, Шеф над свим шефовима долази
 Баш данас!

ШЕФ НАД
 ШЕФОМ: Све мора да буде цакум – пакум!

ВЕСЕЛА: Разуме се!

Шефови одлазе, Христина долази сјаје њоред Веселе, удахне дубоко, њуши.

ХРИСТИНА: Осећаш?

Весела њуши дубоко.

ВЕСЕЛА: Осећам.

ХРИСТИНА: Значи је?

ВЕСЕЛА: Чије је да је – ваља га уклонити. Пре Велике посете.

ХРИСТИНА: Правиш се да све знаш. Немаш ти појма. За три'ес
 шес' година кол'ко овде ринтам тол'ко сам њух
 извештила да тачно знам чије је чије.

- ВЕСЕЛА: Па онда реци, просветли и мене.
- ХРИСТИНА: Године ће ти требати, деценије. Док нос твој ту моћ не стекне. А ово
(*Буши*)
Ово наше није.
- ВЕСЕЛА: Да није од Шефа над свим шефовима?
- ХРИСТИНА: А па он је наш.
- ВЕСЕЛА: Само што га Нико Никада Видео Није.
- ХРИСТИНА: Ово је улез. Странац. Иде у fine кафане. Једе доста сира. Печурака и бобица. Ово је ни више ни мање него швапско говно. Нећу да грешим душу, можда је и шведско. Северњачко. Како га окренеш.
- Весела љуша кнедлу.*
- ВЕСЕЛА (*У једном даху, више за себе*)
То је говно тиранско коме ћемо сви, сви до једног да служимо.
- ХРИСТИНА: Шта баљезгаш? Четку у руке, па да одмеримо снаге!
Хавајају четике, ошварују једну кабину.
- ХРИСТИНА (*Показује*)
Црно и страшно, Чије је?
- ВЕСЕЛА: И Крваво и чврсто, с каменом уместо срца – То је Шеф над шефом!
(*Ошвара дружу*)
Тачкица!
- ХРИСТИНА: Стипса.
- ВЕСЕЛА: Шефово! Чини се људскији, а у ствари љигавији је од најгоре свиње!
- ХРИСТИНА: Чини се – пресечено, половично. То је твоја колегица. Радилица.
- ХРИСТИНА: (*Сонџ*)
Маслинасто зелена Крв црвена
- ВЕСЕЛА: Чоколадно браон Беж
- ХРИСТИНА: Окер Црна Боја дрвета
- ВЕСЕЛА: Са златним нитима
Прскалица Лепљивица

- ХРИСТИНА: Брабоњак
Балегара Смрдуша Тутифрути
Вегетеријанка и “Одавде до вечности”
Све њих
Убијам Ја
И све њих
Рађају они.
- ВЕСЕЛА: Све њих чистићу ја
И све то видеће Они
- ХРИСТИНА: Триес шес година у смраду
Гацам
Ве це и спавање
То ти је мој век
Пишаћу са даске
А говна са пода
Свршотину са папира
Баченог ван корпе
Гадим се својих руку
Вратим се кући
И све прође
Стврднути папири
И балеге
И мокраћа
Једино ме смрад
Никада не напушта.
(Крај сонџа)
- ВЕСЕЛА: Ништа друкчије ни ми не живимо. Туђа говна бришемо, кријемо и сами се гушимо.
- ХРИСТИНА: Унуци ме се стиде. Деца су се одувек грозила. Да признају себи, да им је мајка Баба Сера. Муж не да ни да га такнем. Увек се измиче, плаши се, загледа, да није остало и на мени нешто гована.
- ВЕСЕЛА: Нажалост јесте. И увек ће бити. На свима.
Христина најада Веселу и крећу да се рву њо ве цеу.

Сцена 15.
РАЗГОВОР СА БОГОМ

Чекаоница. Весела, сва раичујана, у ѓуменим чизмама ујрљаним, сјоји као укојана у земљу. Куцање јако сјоро часовника (Off). Гласови су њени.

ВЕСЕЛА: Тик...
 Ја сам опет дошла и
 Так...
 Вас опет нема
 Тик...
(Гласом Шефа над свим шефовима)
 Весела, ви нисте жена
 Весела, ви сте тигар
 Так...
 Вама није место овде
 Ви нисте ничија марионета
(Својим ѓласом, насмејена)
 Не... Тик...
 Нисам, у праву сте
 Али ја... Так
 Хтела сам да заштитим своју децу јер
 Тик...
 Они без мене
 Не могу да живе и так...
 Ја се ужасно бојим улице
 Улице су мрачне и прљаве и хладне и...
(Мушки ѓлас)
 Тик тик
 Не, ви ћете отићи
 На улицу баш, так так
 Ви
 Ћете опет живети тик тик
(Њен ѓлас)
 Ја! На улици... хладној и прљавој и...
 Ја! Ја ћу окупити људе!
 Тик тик тик
 Ја
 Ја ћу покренути масу
 На улици, да!
 Так так так

На мрачној и прљавој и никад пустој...
Ја!
Ја ћу опет живети!
Толико има људи данас на улици!
На хладној улици
(*Весело*)
Тик тик тик!!!
(*Мушким гласом*)
Так так так
(*Женски*)
Тик ти тик тик!
(*Мушки глас*)
Мене нема так так так так
(*Женски*)
Они су вас измислили тик тик тик тик
(*Мушки*)
Они су вас лагали так так татк так так так так

ВЕСЕЛА: Тик.

Сцена 16.
ИСТОРИЈА

Канцеларија. Шеф над шефом и Шеф.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Нешто се догађа.
(*Шеф ћуиуи*)
Да ниси болестан, мали?

ШЕФ: Не бих рекао.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Нема више игрица са Радицом. Бежиш од певаљке. Замараш се, знојиш, тешко причаш о послу? А према овој Весели си... пфф...

ШЕФ: Човек?

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Е – то! Шта те је тачно спопало?

ШЕФ: (*Сонџ*)
Да се улизујем више
Нећу
Да се увлачим у задњицу
Кезим се и хвалим Вас
Нећу
Да подржавам покривам
Чувам стражу
Вама, нећу
Да лажем крадем
Муљам петљам
Никад више Нећу.
(*Крај сонџа*)

ШЕФ: Нећу више да будем свиња. Нећу више Ово, НЕЕЋУ!

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Хоћеш отказ, можда? Нема проблема. Средићемо. Као све што средимо.

ШЕФ: Морам да се вратим. Себи. Ја нисам глумац. Ја сам човек. И нисам криминалац.

Шеф над шефом се смеје.

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Па ваљда смо сви некад били људи, мајку му?

ШЕФ: Па смо заборавили?

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: Постоје редови и редови оних које су спремни на све, само да не буду људи. Е сад, били они онакви или овакви... ту су. А како ми јавља једна птичица, биће их још више. Овде код нас су повољни услови за то. Да се не буде човек. А ти, изађи напоље. Одмах. Подсећаш ме на мене, какав сам био. И гадиш ми се. Само што се ја никад нисам самостално спустио низ тобоган.

ШЕФ: А фирму ћете тек тако, без најаве, продати?

ШЕФ НАД

ШЕФОМ: МИ смо је већ продали. А сада ћемо је и срушити. До темеља. Надам се што пре. Да би се нешто Ново изградило, старо се мора уништити. Ја никад нисам знао да градим срећне крајеве- није да ја то не желим него не иде ми. Запамти то, мали. Збогом.

Шеф излази.

Сцена 17.
ЉУБАВ И МРЖЊА

Веселин сѝан. Весела, Нина, Сања. Сѝан је ѓразан, само су сѝо и сѝолице за седење осѝале, као и један креветѝ. Сањина ѝорба је на ѝоду. Свеѝлосѝ свећа.

СВЕ ТРИ: Нема више струје, нема више светла, нема више Динг-донга.

ВЕСЕЛА: Кад ћеш опет доћи да видиш сестру и маму? Да нам причаш о Београду, хору и концертима. Морам некад ја да дођем у Београд у пролеће. Тад је стварно нај-лепше.

САЊА: Доћи ћу.

НИНА: Не може она ову селендру очима да гледа. А не могу више ни ја.

ВЕСЕЛА: Деца садашњости. Деца. Заувек.

САЊА: (Сонѓ)
Плашим се да се вратим овде
Па да кажу
Ево видите
Од блата је побегла
Блату се вратила
И блато је прогутало
То нећу
А ако пропаднем
Тако ће бити

ВЕСЕЛА: А што би ти пропала, душо, млада си и имаш дара. А и свој хор.

НИНА: А па не, Она хоће Миланску скалу и шта ти ја знам.

САЊА: Мој хор.
(Хисѝеричан смех)
То су керуше. Праве маторе керуше. Ав ав ауууууууууууууу... Додуше, то и није тако лоше.
(Смеје се)
Неко нема ни то. Ја нисам диригент. Ја сам дресер.

НИНА: (Сонѓ)
А моја кафана није кафана
Моја кафана је тор
А у тору су свиње

Дивље и домаће
 Вепрови и овнови
 Читава крда
 Тамо човек нико није.
 (*Крај сонга*)

НИНА: И била си у праву – нисам ја тамо никаква принцеза.
 Још мање звезда. Већ месо.

САЊА: Ја сам научила да лајем.

НИНА: Ја да крештим.

САЊА: Млатарам рукама
 Искључујем мозак
 Запушавам уши
 Просим

НИНА: Њишем куковима
 Тресем грудима
 Пућим усне
 Правим се да сам гуска

Смеју се.

САЊА: Заборављам ноте
 Бришем сећања
 Ослобађам узице
 Лажем

НИНА: Меркам
 Чекам
 Увијам се
 Као змија
 Кезим се од уха до уха
 Док очи вежбају
 Треп треп радњу

Смеју се.

САЊА: Стидим се. Себе. Свог телента, школе, професора,
 колега. Срамота ме је и од вас. Али и од тих бабускера.

НИНА: Грозим се. Шљокица. Штиклица. Напуњених брусхал-
 тера. Малтера и фарби. Са свога лица.

ВЕСЕЛА: Сутра нас избацују на улицу. Не стидим се, не гадим се.
 Али сам научила. Да уједам.

МРАК.

ДЕЧАК и

ДЕВОЈЧИЦА: Видиш ли, срећо
Несрећу нашу
Детињство нам украдоше
И снове све
Јер свако дете сања
Или бар тако раније било је.
Неће више бити гвоздене кућице
Неће више бити
Ни среће ни несреће

СВИ: АААААААААААААААААААААААААААААААА
АААААААААААААААААААААААААААААААА

ВЕСЕЛА: Неће више бити
Ни среће ни несреће!
Ово је Буна!
Против година
Гажења Пљувања
Тираније и Мучења
Овај народ се буди
И спреман је да уједа!

СВИ: АААААААААААААААААААААААААААААААА

СВИ: (*А најгласнија је Весела*)
Тик так тик так так
Сатерани у чошак
Натерани да играмо
Туђу игру
Туђи плес
Научени да режимо
Канцама да гребемо
Навикнути на презир
Тапкање у месту и чекање
Дижемо свој глас
ТИК ТАК ТИК ТАК ТИК ТАК ТИК ТАК ТИК
ТАК

Весела руши фирму али не и себе.

ОДЗВОНИЛО ЈЕ